

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 59.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366727408/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

hvorfor flye, naar jeg ikke engang veed, hvad jeg flyer for? – jeg bliver, og vil dog see hvad der kommer ud af. Det hører ogsaa til mit Eventyr, kan jeg tænke. Derpaa satte han sig til Skriverbordet.

En Time var neppe forløben, førend Døren foer op, og en Officier traadte ind, med en dragen Sabel i Haanden, og foreviste ham en Kabinersordre, som befalede ham, ufortovet at adlyde. Her hjalp ingen Indvendinger; han maatte strax følge med, og fik neppe Tid til at tage sine Papirer i Lommen. En lukt Vogn holdt for Døren og i et Øieblik var han ude af Stadsporten. Der sad han nu i et Hjørne af Karret og overveiede sin underlige Skjæbne. Maaskee min Vert dog havde Ret – tænkte han – hvem uden en fyrstelig Person gjør man saadanne Ophævelser for? man frygter maaskee en Kronprædent i mig, og hvis saa er, gjør man klogt i, at sætte mig fast; thi med det Gode opgiver jeg ikke mine Rettigheder. – Der foer nu med Eet saadan en heroisk Aand i ham, at det syntes ham en let Sag, at sætte sig i Frihed hvad Øieblik han vilde. Han gjorde allerede Mine til at ville afvæbne Officieren, som sad ligefor ham i Vognen, med den dragne Sabel i Haanden; men da denne mærkede sin Fanges Hensigt, slog han Skaadet fra Vinduet, og Arnold saac nu, at Vognen var omringet af bevæbnede Ryttere, og at Modstand altsaa var forgjæves. – »Siig mig kun Eet, min Herre! – sagde han nu til sin Vogter – hvem holder man mig for? og hvad har man egentlig isinde med mig?» »Man holder Dem for en Eventyrer – svarede Officieren – som ved en tilfældig Liighed med en vis afdød fyrstelig Person, søger at udgive Dem for ham og spille en vigtig Rolle her i Landet. Derfor bringer jeg Dem til den øde Grandsefæstning, min Herre! Dersom De virkelig er den Person, enkelte Sværmere holde Dem for, saa hører De netop hjemme der; thi der opgav den høie salig Herre sin urolige Aand, og der skal De, som hans tro Gjenfærd, have Lov til at spøge deres Livstid. Der kan De ogsaa uden Fare for Landet fortsætte deres Eventyr og give det saa glimrende en Ende, som De vil, paa Papiret.»

»Hvo har sagt Dem, at jeg skriver paa et Eventyr – raabte Arnold – og hvo har givet Dem Lov til, at tage Helten i mit Digt for en virkelig Person, og ovenikjøbet for mig selv?»

»Det er jo Dem selv – svarede Officieren koldt – og De holder dog vel Dem selv for en virkelig Person?» –

»Ja det er ogsaa sandt, forsaavidt har De Ret, min Herre! – men for Fanden, det er jo dog alligevel kun et Eventyr.»